

[Jens Peter Jensen]

på kollisionskurs inden for de statsretlige betragtninger.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Et enigt præsidium – sådan har jeg fået det refereret – henstiller til os, at vi benytter denne fremgangsmåde, og jeg skal på den radikale gruppes vegne tilslutte mig det, men vil samtidig også på medlemmer af den radikale gruppes vegne udtale den dybeste bekymring for den måde, folketinget har valgt at klare dette problem på. Efter min opfattelse kan denne akt af folketinget kun omgøres ved en lignende lige så stærk akt. Men når et enigt præsidium har foreslået denne fremgangsmåde, vil vi bøje os for det, men det er med den dybeste bekymring, og jeg vil i hvert fald bede om, at der bliver fastlagt en anden procedure, hvis det skulle ske en gang til.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg forstår fuldt ud det dilemma, man er kommet i, men jeg må alligevel henstille til dem, der har stillet forslag om, hvordan man kunne klare det, at de tænker sig om en gang til. Der er stemt her i denne sal, og der er muligvis begået fejl. Fejlen kan berigtiges ved, at man fremsætter et nyt lovforslag og tilkendegiver den fejl, der er sket. Jeg er meget bekymret over det, man muligvis er i færd med at gøre. Jeg synes nok, at de, der bringer dette i forslag, har grund til at tænke sig godt om.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Det er ikke en situation, der er forudsat i grundloven, men alligevel har der været fortilfælde, hvor der mellem et lovforslags vedtagelse her i tinget og den senere eventuelle stadfæstelse er opstået en situation, der er af en sådan karakter, at tinget og statsministeren har været enige om, at stadfæstelsesprocessen kan stoppe. Og det er i og for sig også en ganske fornuftig løsning, synes jeg.

Situationen var anderledes, hvis der var rent politiske årsager til dette her, altså hvis statsministeren på egen hånd fandt, det var opportunt ikke at indstille forslaget til stadfæstelse, for så ville det være en kollision med folketinget, men det er, så vidt jeg har forstået, ikke det, der er tilfældet her. Jeg

kan berolige dem, der har været nervøse for at komme på kollisionskurs med grundloven ved at vælge denne fremgangsmåde, at der ingen grund er til at have den bekymring.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det fortilfælde, som er blevet refereret for mig, er, så vidt jeg ved, fortilfældet i perioden 1967–68, men hr. Ole Espersen oplyste ikke, at der, efter at der var sket det, at noget var blevet vedtaget, som ikke skulle vedtages, fordi den nødvendige forudsætning ikke blev vedtaget, blev udskrevet folketingsvalg. Det er den eneste anden episode, jeg kan huske, og det var en anden situation.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Man kan sikkert godt bruge den metode, som hr. Lykketoft har indledt, nemlig at opfordre statsministeren til ikke at lade forslaget stadfæste, men hvis de udtalelser, der er faldet indtil nu – hr. Jens Peter Jensens udtalelse, hr. Hagen Hagensens udtalelse og hr. Bernhard Baunsgaards bekymring – er udtryk for, at det ikke vil være et bredt flertal, men måske endda kun et lille flertal, der vil være med til at opfordre statsministeren til at undlade stadfæstelse, synes jeg, det vil være meget betænkeligt at følge den metode.

Hos Alf Ross er det beskrevet sådan, at en af årsagerne til, at man kan undlade en stadfæstelse, er, at en lov er behæftet med væsentlige tekniske mangler – og det kan man vel nok sige vil være tilfældet her – men opfordringsproceduren må efter vores mening forudsætte, at der i det mindste er et væsentligt flertal, som deltager i den. Vi ville gerne være med, men vi er meget betænkelige efter at have konstateret, at det altså er tvivlsomt, om der er et flertal for den, og vi vil også være betænkelige ved et spinkelt flertal for en sådan opfordring.

Agerschou (SF):

SF stemte imod lovforslag nr. L 259, der af uransagelige grunde blev vedtaget kort før middagspausen. Det er ikke normalt, at SF så bagefter beder statsministeren om ikke at stadfæste lovforslaget, og vi er principielt noget betænkelige ved den foreslåede frem-